

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Bc. R. J.**
sídlem
zastoupená daňovým poradcem ELOTOELO s.r.o.
sídlem Kralická 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 38237/18/5300-21443-701707,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 38237/18/5300-21443-701707 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodováno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o odvolání žalobkyně proti dvanácti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty vydaným Finančním úřadem pro Plzeňský kraj, a sice:

- č. j. 1691573/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2012 ve výši 880 496 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 176 099 Kč;
- č. j. 1691592/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2012 ve výši 935 680 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 187 136 Kč;
- č. j. 1691600/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2012 ve výši 940 560 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 188 112 Kč;
- č. j. 1691608/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2012 ve výši 998 282 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 199 656 Kč;
- č. j. 1691610/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 ve výši 1 116 215 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 223 243 Kč;
- č. j. 1691615/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 ve výši 1 226 716 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 245 343 Kč;
- č. j. 1691619/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 1 185 118 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 237 023 Kč;
- č. j. 1691623/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 1 070 271 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 214 054 Kč;
- č. j. 1691625/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2012 ve výši 1 213 540 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 242 708 Kč;
- č. j. 1691628/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 1 190 581 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 238 116 Kč;
- č. j. 1691631/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2012 ve výši 1 246 457 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 249 291 Kč;
- č. j. 1691635/17/2313-50521-402672 ze dne 7. 9. 2017, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 1 259 484 Kč a kterým bylo současně rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 251 896 Kč.

Napadeným rozhodnutím byly dodatečné platební výměry změněny tak, že:

- v napadeném rozhodnutí č. j. 1691573/17/2313-50521-402672 byla částka 880 496 Kč změněna na částku 721 804 Kč, částka penále 176 099 Kč byla změněna na částku 144 360 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 46, 62, 63 a 66 v částech I., II., IV. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok

- napadeného rozhodnutí beze změny;
- v napadeném rozhodnutí č. j. 1691592/17/2313-50521-402672 byla částka 935 680 Kč změněna na částku 714 578 Kč, částka penále 187 136 Kč byla změněna na částku 142 915 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691600/17/2313-50521-402672 byla částka 940 560 Kč změněna na částku 741 880 Kč, částka penále 188 112 Kč byla změněna na částku 148 376 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691608/17/2313-50521-402672 byla částka 998 282 Kč změněna na částku 809 053 Kč, částka penále 199 656 Kč byla změněna na částku 161 810 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691610/17/2313-50521-402672 byla částka 1 116 215 Kč změněna na částku 857 689 Kč, částka penále 223 243 Kč byla změněna na částku 171 537 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691615/17/2313-50521-402672 byla částka 1 226 716 Kč změněna na částku 903 538 Kč, částka penále 245 343 Kč byla změněna na částku 180 707 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691619/17/2313-50521-402672 byla částka 1 185 118 Kč změněna na částku 914 348 Kč, částka penále 237 023 Kč byla změněna na částku 182 869 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691623/17/2313-50521-402672 byla částka 1 070 271 Kč změněna na částku 821 070 Kč, částka penále 214 054 Kč byla změněna na částku 164 214 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
 - v napadeném rozhodnutí č. j. 1691625/17/2313-50521-402672 byla částka 1 213 540 Kč změněna na částku 964 206 Kč, částka penále 242 708 Kč byla změněna na částku 192 841 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část

týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;

- v napadeném rozhodnutí č. j. 1691628/17/2313-50521-402672 byla částka 1 190 581 Kč změněna na částku 938 450 Kč, částka penále 238 116 Kč byla změněna na částku 187 690 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
- v napadeném rozhodnutí č. j. 1691631/17/2313-50521-402672 byla částka 1 246 457 Kč změněna na částku 941 416 Kč, částka penále 249 291 Kč byla změněna na částku 188 283 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny;
- v napadeném rozhodnutí č. j. 1691635/17/2313-50521-402672 byla částka 1 259 484 Kč změněna na částku 1 048 731 Kč, částka penále 251 896 Kč byla změněna na částku 209 746 Kč, byly změněny hodnoty ř. 1, 21, 62 a 66 v částech I., II. a VI. výroku dodatečného platebního výměru a byla odpovídajícím způsobem upravena část týkající se splatnosti doměřené daně a penále; v ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala špatné právní posouzení věci žalovaným, kdy skutkový děj vyjádřený v bodech 4 až 6 napadeného rozhodnutí byl neúplný ve vztahu k závěrům žalovaného a zcela postrádal informaci o vztazích žalobkyně k firmě jejího manžela, což ve svém důsledku mělo dle jejího názoru zásadní význam v celé věci.
3. Žalobkyně byla vedena jako osoba samostatně výdělečně činná a jako plátce daně z přidané hodnoty a její postavení doplnilo činnost firmy SILBEC, s. r. o. Byť byla žalobkyně v rozhodném období zapsána jako jednatel i majitel této firmy, samotnou činnost včetně celé organizace vykonával její manžel. Na základě podnětu správce daně pak došlo také k zahájení řízení ve smyslu trestního řádu, kdy se podezřelým stal právě manžel žalobkyně. V této souvislosti došlo ke dni 17. 2. 2015 k domovním prohlídkám v místě bydliště žalobkyně, současně i prohlídkám v prostorech, kde byla vykonávána podnikatelská činnost firmy SILBEC, s. r. o., a při těchto prohlídkách zadržely orgány Policie ČR veškeré doklady, které se v prostorech dotčených prohlídkami nacházely. Policie tak zadržela jak doklady uvedené firmy, tak i žalobkyně.
4. Dle názoru žalobkyně byl tento stav správci daně známý, dle dostupných informací to byl právě správce daně, který dal podnět k zahájení úkonů realizovaných na základě trestního řádu, když tento podnět směřoval nikoliv proti žalobkyni, ale proti jejímu manželovi. Současně bylo možné dovodit i to, že správce daně s orgány Policie ČR spolupracoval. Osobní vztahy mezi žalobkyní a jejím manželem byly zpřetrhány.
5. Žalobkyně se prakticky od okamžiku seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí snažila u orgánů Policie ČR dosáhnout na kopii záznamu z „domovních prohlídek“. Pracovníci Policie ČR veškeré doklady odvezli v nijak neoznačených pytlích, odvezli vše,

co jako doklady vypadalo, a snaha žalobkyně za poslední dva měsíce vyzněla naprázdno.

6. S celým výše předneseným popisem, doplňujícím skutkový stav, dle žalobkyně souviselo její tvrzení o špatném právním posouzení věci, a to zejména v té části, kterou správce daně v prvním stupni a následně i žalovaný uzavřel v bodě 21 napadeného rozhodnutí. Důvodem takového závěru byl stav, kdy žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu.
7. Ve vztahu k roku 2012, resp. jednotlivým zdanitelným obdobím, byl závěr správce daně, ale i žalovaného, vztažen k dokladům, které dle názoru žalovaného žalobkyně nepředložila, když ale tyto doklady měl k dispozici jiný orgán veřejné moci – a to Policie ČR. Doklady z dotčeného období měl orgán veřejné moci k dispozici – a to na rozdíl od žalobkyně, které byly doklady dnem 17. 2. 2015 odňaty a nikdy jí, ani jejímu manželovi, nebyly vráceny. Situace, kdy jeden orgán veřejné moci držel doklady a druhý orgán veřejné moci dával žalobkyni k tíži to, že je nepředložila, nemůže dle názoru žalobkyně obstat jako důvod neunesení důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobkyně zdůraznila, že jediným důvodem doměření daně ve výši celkem 7 741 317 Kč bylo nepředložení daňového dokladu (dokladů), které ale v rozhodném období držel jiný státní orgán.
8. Žalobkyně označila za špatné právní posouzení věci i závěry žalovaného vztahující se k celkem doměřené částce 5 522 083 Kč, vztahující se k uskutečněnému plnění posouzenému dle § 2 odst. 1 a 3, § 9 odst. 1, § 21 odst. 1 a § 47 odst. 1 ZDPH. K uvedenému závěru se vztahovala námitka stran dokladů, které držel jiný státní orgán. Dále v souvislosti s touto otázkou navrhla žalobkyně výslechy svědků, které žalovaný, a to ve shodě se stranou správce daně v prvním stupni, označil za nadbytečné, neboť dle jeho názoru: „...*Potvrzení uskutečnění jízd do zahraničí je však pro posouzení místa plnění zcela irrelevantní, a proto správce daně tyto svědecké výslechy neprovedl pro jejich nadbytečnost... Místo plnění se totiž neodvíjí od toho, odkud kam bylo zboží přepraveno, u koho se zboží naložilo, resp. vyložilo, ale odvíjí od osoby, v jejíž prospěch bylo zdanitelné plnění uskutečněno (osoba příjemce služby)...*“ (viz odst. 43 napadeného rozhodnutí).
9. Posouzení kritérií dopravy bylo dle žalobkyně podstatně složitější otázkou, než jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Složitost této právní otázky, kterou žalovaný uzavřel bez provedení důkazů navržených žalobkyní, lze dovodit mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015-43. Kritéria dopravy v souvislosti s právním posouzením jsou s odkazem na uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dávána odbornou literaturou do souvislosti s judikaturou evropských soudů, konkrétně pak ve věcech Soudního dvora Evropské unie C-435/03, C-245/04 a C-320/88. Dále lze v souvislosti s dopravou a posouzením dopravy mezi členskými státy EU odkázat na právní posouzení v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 45 Af 13/2013-152.
10. V situaci, kdy žalobkyně neměla přístup k dokladům, byl její návrh na svědecké výpovědi dle jejího názoru jedinou možnou cestou k objasnění skutečností spojených s dopravou, kterou vykazala jako „osvobozenou“ dopravu do zahraničí s tím, že v dané situaci mohl pouze řidič uvést konkrétní okolnosti spojené s předáním zboží v zahraničí, když tato výpověď mohla důvodně založit další návrhy na dokazování, případně dát odpověď na otázku, zda příjemce zboží mohl nebo dále nakládal se zbožím jako vlastník. Pokud správce daně a následně i žalovaný odmítli v dané věci výslechy svědků, zatížili svá

rozhodnutí nezákonnosti. Žalobkyně tudíž navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný s právními názory žalobkyně uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní argumentaci nepovažoval z pohledu daňového řízení pro nyní řešený případ za relevantní. Daňové řízení se vztahovalo k žalobkyni a podstatné pro danou věc bylo, aby žalobkyně doložila doklady a důkazní prostředky, které by prokazovaly pravdivost údajů uvedených v daňových tvrzeních za všechna zdaňovací období roku 2012. Žalovaný trval na svém závěru, že situace, kdy se žalobkyně ocitla v důkazní nouzi, byla přičitatelná toliko žalobkyni a její vztah k obchodní společnosti SILBEC, s.r.o. a absence spolupráce ze strany manžela neměly v celé věci (z pohledu daňového řízení) zásadní význam.
12. Nesplnění zákonné povinnosti daňového subjektu při dokazování jím uváděných skutečností je podle ustálené judikatury NSS třeba posuzovat z hlediska objektivního a okolnost, zda toto nesplnění daňový subjekt zavinil, je irelevantní (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 1 Afs 3/2003-68, nebo ze dne 10. 1. 2019, č. j. 3 Afs 138/2017-49).
13. Správce daně se rovněž zabýval tvrzením žalobkyně, že daňové doklady, které měla žalobkyně předložit, jsou v držení Policie ČR. Ze zprávy o daňové kontrole (viz str. 4 a 5) je zřejmé, že správce daně prověřil u Policie ČR část dokladů zabavených při domovní prohlídce žalobkyně a dospěl k závěru, že zjištěné skutečnosti jsou nedostatečné a tyto doklady nelze využít v probíhajícím daňovém řízení.
14. K dalším námitkám žalovaný zdůraznil, že žalobkyně deklarovala uskutečnění plnění v určité výši, část z nich pak vykazala v části II. jako plnění, u nichž nebyla přiznána daň na výstupu (místo plnění mimo tuzemsko), a proto byla povinna také fakticky prokázat, že se jednalo o plnění, u nichž je místo plnění mimo tuzemsko. O tom, že žalobkyně prováděla mezinárodní přepravu, nebylo pochyb. Jak žalovaný podrobněji rozvedl v bodech [30] až [33] napadeného rozhodnutí, ve vztahu k plněním uvedeným na řádcích č. 21 podaných daňových přiznání (poskytnutí služby s místem plnění v jiném členském státě) dospěl k závěru odlišnému od správce daně a vyhodnotil, že žalobkyně předložila důkazní prostředek, z něhož vyplývalo, že příjemcem plnění, uvedených na zmíněných řádcích č. 21, byla osoba povinná k dani se sídlem v jiném členském státě, a proto změnil jednotlivé dodatečné platební výměry tak, že akceptoval hodnoty uvedené v podaných daňových přiznáních na řádcích č. 21 a úměrně tomu snížil hodnoty na řádcích č. 1 (základ daně a daň), jež svou výší odpovídají dani doměřené správcem daně. Naopak ve vztahu k plněním vykázaným na řádku 26 (ostatní uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně) byla důkazní situace odlišná a žalovaný přisvědčil postupu správce daně, který posoudil předmětná plnění jako zdanitelná plnění, která jsou předmětem daně dle § 2 odst. 3 ZDPH s povinností přiznat daň dle § 21 odst. 1 ZDPH, neboť žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, když neprokázala, že plnění vykázaná na řádku č. 26 jsou plnění s místem plnění mimo tuzemsko.
15. Žalobkyně nepředložila k těmto plněním vykázaným na řádku 26 žádný daňový doklad, ani jiný důkazní prostředek, ze kterého by se dalo dovodit, že příjemcem služeb je osoba se sídlem mimo tuzemsko. Za situace, kdy nebylo možno tvrzení o uskutečnění zahraniční

přepravy vztáhnout ke konkrétním daňovým dokladům, bylo provádění svědecké výpovědi nadbytečné. Žalovaný tak trval na svém závěru, že v takové situaci, kdy nelze vysledovat žádný údaj o příjemci plnění ani žádný jiný údaj, na základě kterého by se dalo dovodit, že poskytnuté služby nejsou předmětem daně v tuzemsku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZDPH (není patrné, kdo byl příjemcem plnění u jednotlivých poskytnutých služeb v jednotlivých zdaňovacích obdobích, kdy byly poskytnuty apod.), by samotné potvrzení uskutečnění jízd do zahraničí bylo pro posouzení místa plnění zcela irelevantní a navržené svědecké výpovědi řidičů, kteří pro žalobkyni jezdili, bylo namíste odmítnout pro nadbytečnost. Místo plnění se totiž neodvíjí od toho, odkud a kam bylo zboží přepraveno, u koho se zboží naložilo, resp. vyložilo, ale odvíjí se od osoby, v jejíž prospěch bylo zdanitelné plnění uskutečněno (osoba příjemce služby).

16. Žalobkyní zmíněné rozsudky nebyly dle žalovaného pro danou věc příléhavé. Sice zmiňovaly mezinárodní přepravu, avšak v úplně jiné souvislosti, a dopadaly tak na řešení zcela jiných otázek, které se vztahují k dodání zboží z jiného členského státu, posouzení kdy, kde a mezi kým došlo v rámci řetězových obchodů k dodání zboží (přičitatelnost přepravy určité transakci, způsobilosti nakládat se zbožím jako vlastníkem apod.). Zmíněné otázky a jejich řešení však nyní nelze aplikovat, neboť v daném případě nebylo vůbec možné určit osobu příjemce služby. Podstatné pro zde řešenou věc bylo výhradně to, že žalobkyně prováděla mezinárodní přepravu, avšak nepředložila žádné důkazní prostředky, které by prokázaly, že příjemcem služeb byla osoba se sídlem mimo tuzemsko (tedy že se jednalo o plnění s místem plnění mimo tuzemsko).

IV.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
18. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobkyně se k výzvě soudu nevyjádřila.

V.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba není důvodná.
20. Klíčovou žalobní námitkou prostupující celým obsahem žaloby je tvrzení, že žalovaný pochybil, když žalobkyni neuznal nárok na odpočet DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2012 z důvodu neunesení důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož platí, že *„daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“*. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně ani na výzvu správce daně nepředložila daňové doklady, které by nárok na odpočet daně prokazovaly. Žalobkyně v této souvislosti uváděla, že dané doklady předložit nemohla, neboť došlo k jejich zabavení ze strany Policie ČR v rámci domovní prohlídky pro účely trestního řízení. Soud tuto argumentaci žalobkyně neshledal důvodnou. V první řadě je nezbytné předeslat, že judikaturu Nejvyššího správního soudu

(viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 1 Afs 3/2003 – 68), na níž odkazuje ve vyjádření žalovaný, která činí daňový subjekt odpovědným za prokázání jím tvrzených skutečností z hlediska objektivního („ani skutečnost, že účetnictví bylo odcizeno či zničeno, nezabývá daňový subjekt povinnosti k výzvě správce daně prokázat všechny skutečnosti, které je povinen v daňovém prohlášení uvést.“), nebylo nutné v nyní projednávané věci aplikovat, neboť k žádné skutečnosti nezávislé na vůli žalobkyně, která by jí znemožnila předložení účetních dokladů v daňovém řízení (tj. jejich zničení, odcizení), v daném případě nedošlo. Je třeba si uvědomit, že pokud by vskutku došlo zabavení účetních dokumentů žalobkyně Policií ČR při domovní prohlídce v trestní věci jejího manžela týkající se jeho působení ve společnosti SILBEC, s. r. o., pak právní řád žalobkyni poskytuje zcela jasně vymezené prostředky, jak se daných dokladů domoci. Za situace, v níž dojde k odnětí věci při domovní prohlídce, může ve smyslu § 78 odst. 7 trestního řádu „osoba, které byla věc zajištěna, kdykoli žádat o vrácení takové věci. O takové žádosti musí orgán činný v trestním řízení neodkladně rozhodnout.“ Žalobkyně však žádný právně relevantní krok k navrácení údajně zabaveného účetnictví neučinila, ač jí v tom nic nebránilo, v průběhu daňového řízení byla zcela laxní, proto se soud jednoznačně ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran skutečností uvedených v jejím daňovém tvrzení.

21. Soud ve shodě s žalovaným má za to, že ani v případě uskutečněných zdanitelných plnění žalobkyně neprokázala, že by se jednalo o plnění uskutečněná mimo tuzemsko a tedy se na ně nevztahovala daň na výstupu. I ohledně těchto plnění žalobkyně zopakovala tvrzení týkající nemožnosti předložit účetní doklady k jednotlivým transakcím z důvodu skutečnosti, že je má v držení Policie ČR. V tomto směru soud zcela odkazuje na své závěry uvedené v bodě 20 rozsudku. Žalobkyně stran uskutečněných plnění dále uvedla, že žalovaný pochybil, když neprovedl výslech žádného z jí navržených svědků – řidičů, kteří zajišťovali mezinárodní přepravu. Ani s tímto tvrzením se soud neztotožnil. Žalobkyně přes výzvu v daňovém řízení nepředložila žádné důkazní prostředky (příjmové doklady, smlouvy), z nichž by bylo možné určit, komu službu poskytovala. Jednoznačná identifikace příjemce služeb je přitom ve smyslu § 9 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH klíčová pro určení, zda se bude jednat o plnění, které nepodléhá dani na výstupu, neboť místo plnění se řídí podle zákona o DPH místem sídla příjemce. Za situace, v níž žalobkyně konkrétně netvrdila, ani neprokázala, že příjemcem služeb byla osoba se sídlem mimo tuzemsko, není výslech řidičů, kteří se podíleli na mezinárodní dopravě prováděné žalobkyní, způsobilý na tuto otázku poskytnout jasnou odpověď, neboť provádění mezinárodní přepravy, k němuž by se řidiči mohli relevantně vyjádřit, a umístění sídla příjemce, jsou naprosto odlišné skutečnosti.
22. Soud závěrem dodává, že rozsudky, na které v žalobě žalobkyně odkazuje, se týkají zcela jiných skutkových situací, proto závěry v nich obsažené na nyní projednávanou věc nijak nedopadají.
23. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na

náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 1. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu